

ΜΑΣ ΕΡΩΤΟΥΝ

ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ

Στη στήλη αυτή θ' απαντάμε στους αναγνώστες μας, σε κάθε ερώτησή τους σχετικά με τη φιλολογία, την ιστορία κλπ., κλπ. Θα τους δίνουμε κυρίως κάθε βιβλιογραφική πληροφορία, και θα τους διαφωτίζουμε για το έργο οποιοδήποτε συγγραφέως, δουλειά που ούτε σ' αυτές τις Δημ. Βιβλιοθήκες μας δεν είνε εύκολη.

Απαντάμε λοιπόν σήμερα στις πρώτες ερωτήσεις που ελάβαμε :

Δ η μ κ α ρ υ . — Ένταθα. Ο κ. Ναπολ. Λαπαθιώτης δεν έχει εκδώσει ως σήμερα κανένα βιβλίο, εκτός από ένα ποιήμα του «Η Κραυγή», που το τύπωσε και το κυκλοφόρησε σε φύλλο βολάν 4ου σχήματος, στα 1916. Έχει άβυσσιν ανέκδοτη εργασία πενή κι έμιστρα, κι ίσως προσεχώς να εκδώσει το «Μία Νύχτα με Φεγγάρι». Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά : «Ήγερση», «Παναθηναϊκός», «Νεομακ κλπ.

Κ. Ζ η σ τ ο μ σ ο υ . — Ένταθα. Έργα του Έδμον Άμπού έχουν μεταφραστεί κι εκδοθεί στην Ελλάδα τα εξής : «Ολοι Κεφαλοπόδοι», μεταφρ. Επ. Βοϊσκού—Αθήναι 1890.—«Γάμος έν Παρισίους κλπ.»—(Διηγήματα)—Αθήναι—«Θείος και Άνεμοί»—(Διηγήμα)—Σύρος 1885—«Δούνα και Ααβέν»—(Ρωμάντο)—Σύρος 1891.—«Τόλμα»—(Ρωμάντο)—Κώνη 1856.—«Ο Βασίλεας τών Βουκών» (Μυθιστορία)—Αθήναι 1858.—«Ο Βασίλεας τών Ορέων»—(Εισαγωγή Δημ. Γρ. Κασπούρογλου)—Αθήναι 1927. (Νέα Έκδοσις).—«Περί του Ρωμαϊκού Ζητηματος κλπ.»—Αθήναι 1860.—«Ο Νέος Ευρωπαϊκός Χάρτης»—Αθήναι 1860.—«Η Πρωσία κατά το 1860», Αθήναι.—«Ο Ίωση Μαρτίνας και τώ Ρωμαϊκόν Κράτος»—Αθήναι. Έπίσης ένα ή δυά έργα του φιλολογικά εξέδοθησαν τελευταίως στην Αθήνα. Θά τά βρήτε στην κατάλογο του πρώτου Αθηναϊκού Έκδοτ. Οίκου.

Φ ι λ ο τ ε χ ν ο ν . — Κέρκυρα. Ο Θέμος Άντων Ιξίδου κατά 1874 τώ πρώτον του κωνοδικού «Βιογραφικό Λεύκωμα», σχήμα 8 μεγάλο, σελ. 40. Τό μεγάλο Γελοιογρ. Λεύκωμα που έγινε πρό τινον ετών, είνε εκδόσις του «Ελευθεροδόκη.

Ι. Π α π α δ α κ η ν . — Ένταθα. Τα τραγούδια του Τσοπανάνκου, τώ τραγουδιού αυτού τών χρόνων τού 1821, έγιναν πρό 70—80 ετών στην Τριπολι. Στα 1878 εξέδοθησαν έκ νέου στην Αθήνα, με τόν τίτλο : «Τσοπανάνκου : Άσματα και Όδαί Ηρωϊκά Ανώνυμου—Σχήμ. 16, Σελ. 142.

Φ ι λ ι σ τ ο ρ α . — Πειραιά. Είς προσεχές φύλλο θα σας γράψουμε ποιού έχουν γράψει έκτενος για τόν περιηφό κλέφτη Ζαχαριά, και πού θά βρήτε δημοσιευμένες τίς ιστορικές του αυτές μονογραφίες.

Α ρ τ ε μ ε δ α Μ ι χ α . — Πειραιά. Τα έργα του Πάλ Βαλερο, σ' προσεχές φύλλο.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

το εξής χαριτωμένο τραγούδι :
Τά κυπαρίσσια γείρανε και πέφτουν πενταμ (μένα
κι' ή λυεύς μέσ στις ρεματιές άγρια που (βουίζουν,
σαν τί ματζάτο θλιβερό να φέρηγ ό άέρας.
— Κάψανε κλέφτη ξακουστό, έναν Κολοκο (τρώνη.
— Κουντάνη, δώσε τ' άρματα πασά για να (σε κάνουν.
— Είνε γιομάτα τ' άρματα κι' έλάτε να τά (πάγτε.
Βάλαν φωτιά, τόν έκαψαν, κι' ακόμα τόν φο (βάται...

Μετά την απόφασι του χωρισμού τών άρματολών τού Μαριά σχηματίστηκε κι' ένα άλλο σώμα, άποτελούμενο από σαράντα περίου άρματολούς, όλους νεωτάτους, και με έπι κεφαλής τόν γενναίο, αλλά κάπως ήπιόλοιο Μήτρο Κολοκοτρώνη, εικόσαστή την ήλικία και άνεγνό τού Γέρου.

Ο Μήτρος με τούς συντρόφους του, επειδή δεν τούς δεχόντουσαν πουθενά, άφού περιπλανήθησαν άρκετά, μπήκαν με τó στατικό τή νύχτα και κόνεψαν σ' ένα πλοίοιο σπή. Έκει διάταξαν να τούς ετοιμάσουν καλά και μπόλια φαγιά κι' άφού έφαγαν άρχισαν να γλεντούν με τά εγγυχία όργανα, νταουλία και καρναούδες, να χορεύουν και να πυροβολούν.

Ο θόρυβος αυτός επρόδωσε φρικιά την παρουσία τους και τó πρωί ό άρματολοί εδοκίμασαν ότι τράνον ό Τούρκο.

Ο Μήτρος όμως, άντι να χυροωθή στό χωριό, άπότε ύπήρχε πιθανότης σωτηρίας, γήγχε με τούς συντρόφους του να περιμένη τούς Τούρκους έξω στόν κάμπο.

Έκει όμως περικυκλώθηκε από όχτακόσους Τούρκους, πεζούς και καβάλαάρηδες, μαζύ με τούς όποιους πολέμαρον έννηά δόλοήφρες άρες μέχρις ότου κατασφάγη κι' αυτός κι' όλοι του ό σύντροφου.

Μεταξύ αυτών συμπεριελαμβάνοντο και έφτά άνήλικοι Κολοκοτρωνάιοι, κταδότουλας, όπως τά έλεγαν, τα όποια δεν εδέχτηκαν να παραδοθούν και σκοτώθηκαν μαζύ με τούς μεγάλους.

Σχετικώ με τó θάνατο τού Μήτρο Κολοκοτρώνη είνε τó ακόλουθο δημοτικό τραγούδι :

— Άπάνε που κοιμόμωνα ξαγνιαόστικα στόν ύπνο, γιατ' όνειρ' όνειρεντήκα πονάι κακό για μένα.
Οσλό ποτάμι πέγναγα και πέρα δεν εζήγα
Σήγα το, Αντώνη, ξήγα το, ξήγα το, άδερφούλη.
και μάρπτεσε τó φέρι μου κι' ή φρόντα τού σπαθιού μου.
— Τó φέρι' είν' τó κεφάλι σου κι' ή φρόντα τó σου (μί σου
και τó ποτάμι τó θαλό ό δρόμος που θά πάρη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό ΣΤ' μέρος τής μονογραφίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

(Από τó νέο βιβλίο τού Λεόν Τρέκ)

Ο Γάλλος λογογράφος Λεόν Τρέκ εχει τελευταία την ύπομνην ή μαξένη από τά βιβλία παλαιότερων γνωστωτάτων συγγραφέων τής Γαλλίας άπειρα μαργαριτάρια, τα όποια δείχνουν ότι κι' αυτοί οι μεγάλοι συγγραφείς γράφουν συχνά πρόχειρα και κάνουν τερατώδη λάθη.

Παραθέτουμε σήμερα μερικά από τά λάθη αυτά, τα πού δισακεδοστικά :

Ο Αετοπόδος Σταλιώ, Γάλλος μυθιστοριογράφος, γράφει κάπου : «Με τó ένα χέρι χάιδευε τή γενειάδα του και με τó άλλο... τού επε !».

Ο Έμιλιος Ρίμπομπος, θέλοντας να δείξη τίς γεωμετρικές γνώσεις του, γράφει σ' ένα μυθιστορήμα τού : «Τό χωριό αυτό ερισσάταν στό άμβλν... τρίγωνο που σχηματίζουν ή τρεις παραπάνω πόλεις» !

Από τά λάθη δεν μπορούν να ξεφύγουν, όπως είπαμε, ούτε μεγάλοι συγγραφείς. Ίδου π.χ. τί γράφει κάπου ό Μυσό : «Είχε λάβει δυό πληγές. Τή μία στην κνήμη και την άλλη στο... Βατερώ!»

Επίσης και ό Μοντεπέν διατυπώνει κάπου τίς εξής έξωφρενικές σκέψεις : «Οι φύλλοι, όπον κι' άν έρίσκονταν, πέφτουν άπάνω στο άσπρο χρώμα. Τό ένστικτο αυτό τούς δόθηκε για να μπορούμε να... τούς πιάσουμε εύκολότερα» ! Και παρακάτω : «Τό πεπόν έχει διασπείρι σε φέτες από τή φρού για να τρώγεται... οίκογενειακά» !

Ο πολύς Φενελόν πάλι γράφει στις «Πειρατείες τού Τηλεμάχου» τόν την εξής ανόητη φράσι : «Η δόξα όφειλεται άποκλειστικά στην καρδιά, ή όποια ξέρει να... καταπατή τίς ευθυμίες».

Ο Μολιέρος βάζει κάπου δυό ήρωά του να λέν : «Η καρδιά σας... κραυγάζει πριν την ξεσχίσουν». —Είνε ξεσχιωμένη... από τó κεφάλι ώς τά πόδια !».

Και ό Μαριώ γράφει κάπου κάτι άνάλογο : «Χτύπα δυνατά. Η καρδιά μου έχει... γεγή ραχί !».

Ο Εδγ. Σκριβ στο «Σικελικό Έσπερινό» βάζει τόν βασιλέα τής Σικελίας να διατάξη τούς σωματοφύλακας του να πάρουν... ντουφέκια και να βυθίσουν κατά τού επαναστατημένου λαού. Και αυτό γίνεται στα 1882, δηλαδή ένα αίωνα περίου πριν από την ανακάλυψη τών πρώτων πυροβόλων όπλων.

Τά μέλη τής Γαλλικής Ακαδημίας δεν παρέλειψαν κι' αυτά να πληρωσουν κατά καιρούς τó φροσ τούς στην άμάθεια. Ο ίδιος ό Εδγένιος Σκριβ, κατά την επίσημη δεξιώσι τόν στην Ακαδημία, στο λόγο που έξεφωνήσε κατηγορήσε δημοτικά τó Μολιέρο, γιατί σε κάποιο σχετικά του έργο δεν άνάγει ένα σύγχρονο τόν ιστορικό γεγονός, τó όποιο έν τούτοις συνέβη δώδεκα χρόνια...μετά τó θάνατο τού μεγάλου κωμωδιογράφου. Και τó χειρότερο σ' αυτή την περίπτωση είνε ότι οι ακαδημαϊκοί λόγοι πριν έκφωνηθούν έξονίζονται από έπιτροπή ακαδημαϊκών και ότι επομένως κανένας από τούς άθανάτους δεν άντελήφθη τή γκάρα τού νέου συναδέλφου του.

Επίσης ό ακαδημαϊκός και «ήγημόν τής κριτικής», όπως έπωνομαζόταν στην εποχή του, Ιούλιος Ζανέν, ήταν παρομοιάς για τίς τερατώδεις ανακριβείες τού ή για τίς κάπιστευτες γαιθουριές τού, όπως τίς έχαρακτήρισε ό Γκυ ντε Μπαλασάν. Ο Ζανέν, ό όποιος εδάφτισε τόν άστακό εκ α ρ δ ι ν ά λ ι ο τ π ή σ θ α λ ά σ ο σ η ς, μεταξύ τών άλλων έγραφε ότι ή Σιώνη είνε... νησί κι' ό Πειραιεύς... μυθικός ήρωας. Επίσης ό ίδιος άνόμασε τόν Ιωάννη Χριστόμω... Άφρικανό Βοσσοτέο, κατηγορήσε τόν Λουδοβίκο ΙΑ', όστις γεννήθηκε στα 1423 τού σήνηρη και μάχη που έλαβε χρώαν τρεις αίωνες... πριν γεννηθεί και έν γένει δεν έγραψε ούτε σελίδα, άπου να μη περιέτεσε σε κανένα τερατώδες λάθος.

Ο Ερνέστος Λεγκουβέ ακαδημαϊκός κι' αυτός, εχει τή μαניה να παρομοιάζει πάντοτε τούς στίχους που άφέρεισε στα βιβλία του, γιατί θαρνώταν ν' άνοίξη και να διαβόση τούς σχετικούς ποιητάς. Λέγουν μάλιστα ότι ποτέ δεν άνάγει ποίημα με άμετάβλητες τίς λέξεις τού και με τόν πραγματικό τού ποιητή.

Ο Βίκτωρ Δουρκού, επίσης ακαδημαϊκός, έγραψε σ' ένα σχολικό έγχειρίδιο : «Η πηγές στεγνώνουν και ό χειμάρρος που ήταν άλλοτε δημοτικός κυλάει τώρα... ξερός».

Σε μία νεκρολογία που δημοσιεύτηκε στην «Επιθεώρησι τών δυό Κοσμών» με την ύπογραφη τού ακαδημαϊκού Μπερτράν, ύπάρχει ή εξής έξωφρενική φράσις : «Η πίστις τού ήταν χλιαρή και ό θερησκευτικός του ζήλος εδχάριτος. Ήταν από κείνους που άκούνε τή λειτουργία... με τó ένα γόνα».

